

Chương 83: Hẹn Hò Với Công Chúa Charlotte (3) - Trôn Trôn

(Số từ: 3194)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:10 AM 21/07/2025

Borton cuối cùng cũng thú nhận.

“...Vậy là cậu ta đã lấy nó?”

“Vâng, vâng...”

Tuy nhiên, Borton không thú nhận hoàn toàn mà cố gắng chống chế hết sức có thể. Hắn nói rằng hắn không bị cướp, mà là tự nguyện đưa cho.

“Tại sao ông lại tự dưng đưa cho cậu ta một cuộn Hoả Cầu?”

“À, ừm, cái tên đó định bán mấy cuộn giả mạo, nên tôi thấy tội nghiệp mà đưa cho hắn một cuộn thật!”

“.....Tại sao ông lại kể cho chúng tôi một câu chuyện vô lý như vậy? Không phải ban đầu ông gọi cậu ta là kẻ trộm sao? Vậy mà giờ ông lại nói ông đưa cuộn ma pháp vì thấy tội nghiệp cậu ta à?”

“V, vâng! Tôi chỉ đưa cho hắn thôi!”

Charlotte nhìn Borton bằng ánh mắt khó tin, như thể đang nghi ngờ trí thông minh của hắn. Dù tôi cũng có suy nghĩ tương tự ngay khoảnh khắc hắn đưa tôi cuộn Hoả Cầu, nhưng tên đó đúng là vừa ngu ngốc vừa trơ trẽn đến đáng sợ.

Cuối cùng, tôi bắt đầu thấy khó chịu.

Việc vạch trần những lời nói dối của tên này không khó đối với một người như Charlotte, nhưng hắn ta cứ liên tục bịa ra những lời nói dối mới.

“Này, đồ khốn, ông nghĩ bọn tôi ngu à? Ông chắc chỉ nghĩ thằng đó vẽ mấy cuộn ma pháp giả giỏi nên mới định nhờ nó vẽ thêm cho ông! Ông chắc đã đưa nó cuộn ma pháp thật rồi bảo nó chép lại. Nhưng vài ngày sau khi đưa cho nó, ông nhận ra nó đã cao chạy xa bay cùng với cuộn ma pháp. Đúng là như vậy phải không?!”

Cuối cùng, tôi không thể chịu đựng thêm được nữa và buột miệng nói ra sự thật mà tôi biết.

“Đúng vậy. Tôi cũng nghĩ như thế.”

Charlotte dường như không quá ngạc nhiên trước lý lẽ của tôi, như thể cô đã đoán được từ trước. Sắc mặt Borton trở nên bối rối khi hắn bị vạch trần hoàn toàn.

“Không, không phải vậy! C, cậu có bằng chứng không? Cậu chỉ đang vu khống người khác mà không có bằng chứng sao?! Tôi

đã làm gì đâu?! Tôi mới là người mất cuộn Hoả Cầu ở đây! Tôi bị mất tiền!”

“Hàa...”

Charlotte thở dài.

“Này, ông Borton. Luật pháp Đế Quốc không trừng phạt những người có ý định phạm tội. Ông không lừa đảo ai cả vì ông chưa thực sự bán cuộn ma pháp giả, ngay cả khi ông có ý định làm điều đó, dù đây là một vấn đề đạo đức nhưng không phải là vấn đề pháp lý. Tôi chỉ muốn biết sự thật. Vậy thì đứa trẻ này không ăn cắp cuộn Hoả Cầu. Đúng không?”

Sau khi Charlotte nói chuyện với hắn một cách rất trưởng thành, Borton bắt đầu lấy lại bình tĩnh.

“Thế... Được rồi. Cô nói đúng. Hắn không ăn cắp. Thôi thì... Dù sao tôi cũng tự tay đưa cho hắn. Đó là sự thật.”

Cuối cùng, hắn vẫn từ chối thừa nhận rằng mình đã cố gắng lừa đảo mọi người bằng cách bán các cuộn ma pháp giả sản xuất hàng loạt. Dù tôi không thể nhìn thấy biểu cảm của Charlotte, nhưng rõ ràng là cô rất không ưa người đàn ông trước mặt mình.

Sau đó, như thể công việc của cô ở đây đã kết thúc, Charlotte quay gót rời khỏi cửa hàng.

“T, tôi đang nói sự thật! Tôi chỉ đưa cho hắn thôi!”

Hắn ta cầu xin sự vô tội của mình cho đến cuối cùng, nhưng Charlotte không thèm đáp lại nữa.

Hai chúng tôi quay trở ra, đứng trên con phố mua sắm Aligar, nơi đang được chiếu sáng bởi ánh nắng chiều tà. Charlotte thở dài thườn thượt trong khi ôm mặt bằng hai tay.

“Hàaaaaa...!”

“...Cậu giận à?”

“Người đó bị làm sao trong đầu vậy?”

Charlotte tức giận đến nổi mặt cô đỏ bừng.

“Uuuuuuuu... Uuuuuu!”

Charlotte run rẩy, dường như đang cố kìm nén cơn giận của mình.

Cô có vẻ rất tức giận, tuy nhiên, tôi lại cảm thấy hơi có lỗi với cô nàng, vì tôi nghĩ cô trông khá dễ thương khi như vậy. Charlotte tức giận đến nổi cô tóm lấy tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi và bắt đầu nói.

“Thiệt tình. Sao hắn ta có thể nói dối một cách ngu ngốc như vậy mà không hề nao núng? Hắn ta nghĩ tôi ngu sao? Hả? Hắn ta thực sự nghĩ tôi sẽ tin điều đó ư? Chuyện này là sao vậy chứ?”

Dường như Charlotte tức giận nhất là sự tráo trá khi dám bịa ra một lời nói dối ngớ ngẩn như vậy, hơn là sự thiếu đạo đức của Borton.

“Sao một người có thể ngu ngốc đến thế? Đó là lý do tại sao Đế Quốc cần bắt đầu hệ thống giáo dục công cộng càng sớm càng tốt! Như vậy sẽ không còn những người ngu ngốc như tên ngốc đó nữa phải không?”

Cái gì? Này, cô không phải đang nổi cơn tam bành vì một chuyện khá lạ sao?

Lý do những tên ngốc như vậy tồn tại là vì không có giáo dục công cộng.

Có phải vậy không? Vậy, cuối cùng, cô cảm thấy đó là trách nhiệm của Đế Quốc trong việc giáo dục người dân, nên cô mới nổi điên sao? Có phải đó là lý do tại sao cô dường như cảm thấy xấu hổ và tức giận mỗi khi nhìn thấy những người như vậy?

“C, cậu thực sự có một quan điểm độc đáo, về nhiều mặt, ừm...”

Cô là Công chúa Hoàng gia. Cách suy nghĩ của cô hoàn toàn khác với cách suy nghĩ của một tên tội phạm.

Ngay cả khi giáo dục công cộng được thực hiện đúng đắn, tôi cũng không thể đồng ý với ý kiến của cô nàng, bởi vì thế giới mà tôi đã sống, nơi có nền giáo dục công cộng như vậy, vẫn đầy rẫy những kẻ ngốc tương tự.

“N, nhân tiện... Hay là thử bình tĩnh lại?”

“Hả? À... À. Xin lỗi.”

Cô quá phấn khích và nói với sự nhiệt tình đến nỗi không nhận ra rằng mình chỉ cách mặt tôi vài phân. Dường như cô đang tấn công tôi vậy. Khá khó để tôi hiểu được một người lại tức giận với những người không thông minh thay vì làm điều gì đó sai trái về mặt đạo đức.

Một lúc sau, Charlotte bình tĩnh lại, hít thở sâu vài hơi.

“Được rồi... Tôi cũng thấy hơi lạ khi cậu ta lại ăn cắp thứ gì đó. Vậy là một vấn đề đã được giải quyết.”

Charlotte dường như đã có chút nghi ngờ sau khi đọc trong báo cáo rằng tôi đã lấy cuộn Hoả Cầu. Vì vậy, cuối cùng, cô có vẻ khá hài lòng khi tìm ra sự thật đằng sau vụ việc này.

“Nhân tiện, Reinhardt, cậu cũng khá tuyệt vời đấy.”

“Tôi ư?”

“Khi cậu gây áp lực cho hắn ta.”

Dường như cô đang nói về đoạn tôi cố gắng tổng tiền hắn để hắn nói ra sự thật. Charlotte mỉm cười với tôi.

“Cậu chắc hẳn có rất nhiều kinh nghiệm phải không?”

Tôi thở dài trước nụ cười nham hiểm đó.

“Không phải là tôi chưa từng làm loại chuyện này, nhưng không thường xuyên đâu, hiểu chưa?”

Hơn bất cứ điều gì, tôi chỉ tiến lên và nói vài điều nhằm nhí vì tôi cực kỳ khó chịu với tên khốn đó.

“Không có gì sai khi biết làm điều đó cả. Tôi thích nó.”

“Tôi không biết liệu mình có nên coi việc cô nói tôi giỏi đe dọa là lời khen hay lời chỉ trích nữa. Cảm ơn nhé, tôi đoán vậy.”

Dường như Charlotte đã đánh giá lại tôi một lần nữa. Rồi cô chỉ vào một trong những gian hàng ven đường.

“Tụi mình hãy ăn gì đó để thanh lọc tâm trí.”

Cô vừa nói vừa leng keng chiếc túi đựng xu bạc mà cô vừa nhận được khi bán cuộn ma pháp tia chớp.

“Đến cái ngày mà Công chúa Hoàng gia lại thực sự mời tôi ăn đồ ăn vặt đường phố. Tôi cảm thấy thật vinh dự.”

Trước lời cảm ơn của tôi, Charlotte liếc nhìn tôi một cái. Dù tôi cao hơn cô nàng, nhưng tôi vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt Charlotte bị che khuất bởi áo choàng.

“...Tôi nghe nói cậu khá thiếu tôn trọng Bertus.”

“Nói chính xác thì điều cậu nên nghe là tôi cực kỳ thô lỗ.”

“.....Đúng là một cảnh tượng hiếm có.”

Charlotte nói rằng tôi là một người khá kỳ lạ. Một mặt, tôi là người rất cảnh giác với cả Hoàng tử và Công chúa, nhưng mặt khác, lại không hề cảnh giác chút nào.

“Nếu cậu không đến Temple, chẳng phải cậu đã chết mấy lần rồi sao?”

Charlotte nói với tôi rằng tôi sẽ có một cái chết khá sớm nếu tôi sống như một thường dân bình thường. Họ có nguyên tắc đối xử bình đẳng với mọi học viên, nhưng dù nhìn thế nào đi nữa, tôi đang vượt xa mức độ thăng thấn thông thường.

“Đó là lý do tại sao tôi nghĩ cậu sẽ gặp rắc rối nghiêm trọng vào ngày cậu tốt nghiệp Temple. Cậu đã nghĩ đến việc bị giữ lại vô thời hạn chưa?”

“Nếu tôi muốn sống thêm một ngày nữa, tôi có thể phải làm vậy.”

Charlotte phá ra cười, nói rằng điều đó có thể xảy ra.

Charlotte và tôi mua một món ăn giống như bánh churros từ một quầy hàng gần phố mua sắm và ăn chúng. Đó là một miếng bánh

mì dài được nhúng vào đường. Trông nó giống bánh churros, nhưng lại có vị giống như bánh mì que xoắn.

Dù nghĩ thế nào đi nữa, đường là một mặt hàng khá hiếm trong thời Trung cổ. Cái quái gì vậy? Mặc dù, tôi đã bỏ ý định suy nghĩ về điều đó khi tôi thấy những người bán hàng khác bán kẹo.

Đúng rồi.

Một thế giới giả tưởng thời trung cổ thì chẳng liên quan gì đến thời trung cổ cả!

Dù sao thì, nó cứ là như vậy thôi! Đúng rồi!

“Nhân tiện... Tôi nói điều này có thể khá vô ích, nhưng cậu là Công chúa, vậy tại sao cậu lại ăn những thứ bán trên đường phố?”

Những loại thức ăn này có rất ít giá trị dinh dưỡng và thường không được nấu chín kỹ. Không phải là tôi thực sự muốn ăn thứ này, nhưng tôi thực sự ngạc nhiên khi thấy cô lại mua và ăn nó một cách bình thường như vậy. Cô thậm chí còn tự mình yêu cầu được ăn.

Charlotte mỉm cười một cách kỳ lạ trước lời nói của tôi.

“Thực ra, trước đây tôi là một người rất kén ăn.”

“.....Thật sao?”

“Tôi biết cậu đang nghĩ gì, và tôi chính xác là người như cậu đang tưởng tượng.”

Loại người tuyệt đối ghét đồ ăn vặt đường phố hay bất kỳ loại thức ăn kém chất lượng nào. Điều này càng thú vị hơn vì Charlotte nói rằng cô ĐÃ như vậy trong quá khứ, nhưng giờ thì không còn nữa. Cô trông không hề giống loại người đó chút nào.

Trong những trường hợp như thế này, tôi nhận ra mình đã thành kiến đến mức nào.

Dù trông tử tế đến mấy, Bertus vẫn là một loại phản diện.

Charlotte dường như không phải là một người xấu xa hay độc ác chút nào. Cô có lẽ chỉ hành động như vậy vì cô có một vài lý do. Tôi cũng vậy.

Đó là điều người ta gọi là định luật ấn tượng đầu tiên.

Về mặt đó, tôi có lẽ là người kỳ lạ nhất ở đây.

“Nếu một người sắp chết khát mà không có nước ở gần, họ thậm chí sẽ liếm nước đọng bên thềm trên sàn nhà. Chưa kể khi một người sắp chết đói. Họ thậm chí sẽ ăn một chiếc giày da.”

Charlotte nhìn tôi và mỉm cười. Đó không phải là một nụ cười vui vẻ, mà là một nét mặt đau khổ mà cô thể hiện vì không thể khóc.

“À...”

Tôi không tìm được lời nào để nói với Charlotte, người đang có nét mặt đau khổ như vậy.

“Sau khi con người sắp đến hồi kết, tất cả chúng ta đều trở nên giống nhau. Quý tộc hay thường dân, cuối cùng chúng ta đều như nhau.”

Đôi mắt với khao khát sinh tồn tuyệt đối, cô nhận ra chiếc mặt nạ mà cô đã đeo cả đời và niềm tự hào về bản thân hoàn toàn vô nghĩa. Cô cũng nhận ra rằng mình không khác biệt so với những người khác.

“Cậu có biết phần đáng sợ nhất là gì không? Đó không phải là sự tra tấn, những lời đe dọa và nguyên rủa mà họ ném vào tôi hay phải nhìn vào lưng họ.”

Tôi nhìn Charlotte, người đang mang một biểu cảm vô cùng u ám trên khuôn mặt, khi cô nhìn chăm chăm vào chiếc bánh churros mà cô vừa ăn.

“Có những người đã ăn thịt lẫn nhau vì họ không thể chịu đựng được nữa. Và sau khi ăn, họ hóa điên, bị sốc vì chính cái hành động khủng khiếp mà họ đã làm.”

Charlotte nhìn tôi.

“Không phải lũ quỷ. Con người mới là đáng sợ nhất.”

Điều cô sợ nhất chính là con người.

“Việc những người xung quanh tôi trở nên như vậy cũng có nghĩa là tôi cũng có thể trở thành như vậy. Đó là điều đáng sợ nhất đối với tôi.”

Bởi vì cô có thể trở thành như họ, Charlotte không sợ lũ quỷ nhiều bằng những con người đã bị suy sụp này. Cô không chắc mình sẽ trở thành thế nào khi hoàn toàn kiệt sức.

“Điều đó... thật kinh hoàng và đáng sợ đến nỗi tôi nghĩ mình sắp hóa điên... Không, tôi có lẽ đã hóa điên rồi...”

Tôi có thể nhớ rõ ràng.

Vào thời điểm tôi tìm thấy cô nàng, Charlotte đang khóc trong khi ôm thi thể của một người nào đó. Charlotte không đi vào chi tiết nào nữa. Tuy nhiên, vì tôi có thể nhớ Charlotte đã như thế nào vào lúc đó, tôi có thể hiểu được ý của Charlotte.

Cô đang ôm lấy thi thể đó.

Cô dường như đang vô cùng đau đớn.

“Vào lúc đó, một cậu bé nào đó đã đến bên tôi. Ngoài tôi ra, còn có một đứa trẻ nữa sống sót... Tôi không thể tin được, nhưng cậu bé ấy đã xuất hiện ngay trước mắt tôi.”

Khi những giọt nước mắt của Charlotte chỉ lăn dài từ đôi mắt vô hồn của cô nàng, không thể khóc một cách đúng nghĩa nữa, tôi đã xuất hiện trước mặt cô ấy.

Người sống sót duy nhất ngoài cô.

“Cậu bé ấy đã đưa cho tôi món ăn duy nhất mà cậu ấy tìm được. Cậu ấy thậm chí còn không nghĩ đến việc giữ lại cho mình.”

Đó chỉ là một miếng bánh quy.

Nó quá ít để lấp đầy cái bụng.

“Nhờ có cậu bé đó, tôi đã có thể giữ được sự nhân tính của mình... Không, lúc đó tôi đã gần như hóa điên rồi... Cuối cùng tôi cũng có thể lấy lại được sự tỉnh táo của bản thân...”

Đó là một cậu bé đã tự do đưa món ăn mà cậu ấy cũng khao khát đến vậy.

Cậu ấy là người sống sót duy nhất ngoài cô.

Vào lúc đó, Charlotte dường như nhẹ nhõm bởi sự tồn tại của tôi. Dường như cô xúc động chỉ vì biết rằng mình không phải là người duy nhất còn lại.

Biết rằng tất cả những điều này chẳng qua chỉ là một lời nói dối bẩn thỉu, tôi hầu như không thể nhìn thẳng vào mắt Charlotte.

Charlotte nói một vài điều nặng nề, nên cuối cùng cô đã cười một cách hơi khoa trương.

“Sau đó, tôi không bao giờ than phiền về thức ăn nữa.”

“Hừmm... Sau đó, dù cậu ăn gì cũng thấy ngon miệng... Đại loại vậy à?”

Charlotte lắc đầu.

“Sau đó, tôi chỉ nhận ra rằng không có gì ngon hơn miếng bánh quy mà tôi đã ăn hồi đó. Bất cứ thứ gì tôi cho vào miệng, nó đều chỉ có vị tạm tạm.”

Cô không trở nên biết ơn những món ăn mà cô có thể ăn thoải mái sau đó.

Biết rằng không có gì cô sẽ ăn trong suốt phần đời còn lại có thể ngon bằng miếng bánh quy mà cô đã ăn sau khi gần chết đói. Đó là lý do tại sao Charlotte ngừng kén ăn.

Dù cô ăn gì, nó cũng chỉ có vị nhạt nhẽo, nên ăn gì cũng không quan trọng.

“.....Cái đó hơi bi quan nhỉ?”

“Chẳng phải tốt hơn nhiều khi tôi trở thành một người bi quan thay vì một người điên sao?”

Charlotte khẽ nhúm mày trong khi mỉm cười. Hơi buồn khi nghe nói rằng việc cô không hoàn toàn hóa điên trong tình huống đó đã là đủ tốt rồi.

Tuy nhiên, nụ cười của Charlotte đẹp đến nỗi tôi quên cả thở trong chốc lát.

“Tại sao cậu cứ kể cho tôi những điều mà tôi không nên nghe? Cứ giữ như vậy đi. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu cậu đột nhiên nói với tôi điều gì đó như: “Bây giờ tôi đã nói cho cậu điều này, cậu phải chết”.”

Thành thật mà nói, chúng tôi không thực sự thân thiết đến mức đó đâu! Tất nhiên, chắc chắn có vẻ như cô đã mở lòng với tôi ở một mức độ nào đó, nhưng cô không hơi vội vàng ở đây sao? Cô muốn nói chuyện với ai đó về điều này, nhưng lại không có ai mà cô thực sự có thể tìm đến? Vậy thì việc tóm lấy tôi trong số tất cả mọi người và than vãn với tôi có ý nghĩa gì chứ? Charlotte cười trước lời nói của tôi.

“Cậu thông minh quá nhỉ? Ừm, tôi cần cậu chết ngay bây giờ.”

“Tôi đi đây. Tạm biệt. Xin lỗi vì đã thô lỗ.”

Tôi không chút do dự nhảy bật dậy khỏi chỗ ngồi, nhưng Charlotte đã tóm lấy vạt áo tôi.

“Này, chỉ là đùa thôi mà!”

Charlotte dường như rất thích thú khi trêu chọc tôi như vậy.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

Thanks For Reading